

سفری کوتاه

اعظم لاریجانی

گاهی احساس می‌کنی باید کاری متفاوت انجام دهی؛ همان زمان که کسالت گریبان بچه‌ها را گرفته یا آن‌وقت که ارتباط برخی از آن‌ها دچار مشکل شده است. همان زمانی که برخی از آن‌ها قفلی بزرگ روی ذهن خود زده‌اند یا آن‌وقت که آرام و قرار ندارند. حتی آن زمانی که می‌خواهی با لحن و شیوه‌ای متفاوت مطلبی را آموزش دهی، یا نه! فقط می‌خواهی ذهن و قلبشان کمی آرام شود...

همان‌گاه دست کودکان را بگیر و سفر را آغاز کن. مسافرت فقط به معنی رفتن از محلی به محل دیگر نیست. باید حرکت کنی و از جایی که هستی، فاصله بگیری. لازم است چندوقتی از درس و تکلیف دور شوی. شاید لازم باشد با انجام چند فعالیت فیزیکی به آن‌ها کمک کنی انرژی فروخورده‌ی خود را آزاد کنند! یا از دانش‌آموزانت کمک بگیری تا سروسامانی به وضع کلاس بدهی. دانش‌آموزان رشد خواهند کرد، اگر به آن‌ها یاری برسانی و بیشتر خواهند بالید، اگر خود نیز یاری‌کردن را بیاموزند.

روبارویی با چالش‌ها به آن‌ها کمک می‌کند بتوانند احساسات خود را مدیریت کنند. مشارکت در کار به آن‌ها می‌آموزد چگونه تعارضات را حل کنند و روابطشان را بهبود بخشند. با سپردن مسئولیت به آن‌ها، احساس مهم‌بودنشان را منتقل می‌کنی. اگر خود را عامل تغییری مثبت ببینند، دیدگاهشان نسبت به جهان گسترش پیدا می‌کند. با در معرض مشکلات قرار گرفتن، به همدلی و بروز خلاقیت تشویق می‌شوند. در بینابین همین سفر، خواهند آموخت چگونه از دریچه‌ی اختصاصی خود جهان را ببینند و به حد وسیع بر آن تأثیر بگذارند.